

„Édes imáink”

A cím kétéves kislányom mondása, ő így nevezi azokat az alkalmainkat, mikor hetente egyszer páran édesanyák összegyűlünk, hogy egy órában imádkozunk gyermekeinkért, családjainkért. Ez így olyan természetesnek hangzik, de érdekes volt, ahogy megtalált engem ez a kis imaközösség (Édesanyák imái).

Egész kiskorom óta tagja voltam egy vagy több közösségnek, ezekből sokat merítettem, erőt, hitet, energiát, s sok szép élményt és jóbarátokat szerezhettem általuk. Voltam Regnumos a nyolcvanas években, cserkész a kilencvenes évek elején, aztán lelkesen bekapcsolódtam az akkor induló Antiochia mozgalomba és közösségbe. Mikor férjhez mentem, a városban, ahová költöztünk, tagja lettem az ún. Asszonykörnek, ahol kéthetente imádkozunk s beszélgetünk egy-egy lelki témáról. Tartoztunk a Kolping családmozgalomhoz, elvégeztük a Családkadémiát, voltunk Házas Hétvégén, s lassan tíz éve kötődünk a Schönstatt mozgalomhoz is.

Közben volt egy elég nagy törés az életemben, mikor mindezekről kicsit eltávolodtam. Egyedül maradtam a gyermekeimmel, tehát innentől házas közibe nem jártam, de Asszonykörbe s más helyre sem nagyon volt energiám elmenni, inkább az érzelmi feldolgozás, gyász foglalkoztatott, s közben ott volt az újszülöttem, majd pár hetes-hónapos legkisebb gyermekem, na meg a többi. De azért magam mellett éreztem a sok jó barátot, s nagyon erősen megtapasztaltam, hogy milyen erőt kapok azáltal, hogy rengetegen imádkoznak értem, értünk.

Mikor néhány édesanya megkeresett ezzel a gondolattal, hogy hetente egy alkalommal jöjjünk össze, s imádkozunk a gyermekeinkért, azt gondoltam, ez már nem fér bele az életembe, s nincs is rá szükségem. Persze, imádkozom értük úgyis, nem kell ehhez még egy külön közösség. Végiggondoltam, hány közösséghez tartoztam már vagy tartozom, s azt gondoltam, ez így nekem bőven elég, pont jó. Nem kell több.

Aztán ez a pár édesanya egyik alkalommal mondta, hogy amelyiküknél össze szoktak gyűlni, az épp nem ér rá, és kérdezték, hogy lehetne-e nálam egy ilyen imaalkalom. Én itthon vagyok a kisbabával, s közel lakunk a katolikus iskolához, óvodához. Hát legyen, gondoltam, egyszer megnézem őket.

Leírhatatlan élményben volt részem. Egyetlen óra, teljesen Istenhez fordulás, elemi erővel megtapasztalása az ő végtelen szeretetének, irgalmának, gondviselésének. Béke, erő, útmutatás. Keresem a szavakat, de nem tudom jól megfogalmazni, amit ott akkor, és azóta is, közel két éve, szinte minden alkalommal, hétről hétre átélek ebben az imában.

Már értem, miért jó, hogy több kötött eleme van, fix menetrend, hogy ragaszkodunk néhány dologhoz (pl. pontos kezdés, és ezáltal pontos befejezés). Itt nincs másról szó, nincs sütikészítés, előtte-utána hosszán beszélgetés. Jövünk, megyünk, s közben az az egy óra teljesen Istennek szentelt és Istentől megáldott idő, mely békével s erővel tölt el minket a következő időszakra.

Mindig imádkozunk a Szentlélekhez, hogy vezesse összejövételünket, imádkozunk a gonosz elleni védelemért, megbocsátásért, és hogy egyek legyünk szívben és lélekben. Minden alkalommal van hálaadás és dicsőítés, s felolvassunk a Szentírásból. A kereszt lábához elhelyezett kosárba tesszük a gyermekeink, keresztgyermekeink nevét, miközben egyenként imádkozunk értük, s ezzel mintegy a Jóisten tenyerébe helyezzük őket. Imádkozunk a férjekért, édesapákért és a nagycsaládért, a meg

nem született gyermekekért, illetve egy-egy atyáért is. Az összejövetelünket egy tized rózsafüzérrel zárjuk.

Szavakkal nehezen körülírható, milyen mélységesen megtapasztaljuk abban az egyetlen órában a Jóisten jelenlétét, s ez mennyi erőt ad a hétköznapiakban, a nehézségekhez is. Számtalanszor megtapasztaltuk, hogy egy nagyon sűrűnek ígérkező nap elején részt vettünk ezen az imán, s utána úgy éreztük, az erőnk megsokszorozódik, s mintha az időnk is több lenne, nem kevesebb, ezzel az egy órával. Nem ritkán a könnyekig meghatódik egy-egy édesanya, ahogy sikerül a saját életére vonatkoztatnia például a Szentírásból hallottakat, vagy ahogy egyszerűen átéljük, mennyire szeret minket, gyermekeinket, családjainkat a Jóisten.

Hála Neked Atyám ezért a közösségért, az ima végtelen erejéért, hogy így kapcsolódhatunk Hozzád, s meríthetünk a Te végtelen erődből, szeretetedből.